

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 634, 787, 282, 426

Čtení: Mt 23, 13 – 24

Text: Mt 9, 14 – 17

Tehdy k němu přišli Janovi učedníci a ptali se ho: "Jak to, že my a farizeové se postíme, ale tvoji učedníci se nepostí?" Ježíš jim řekl: "Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom se budou postit. Nikdo nezalátá starý šat záplatou z neseprané látky; nebo se ten příšitý kus ze šatu vytrhne a díra bude ještě větší. A mladé víno se nedává do starých měchů, jinak se měchy roztrhnou, víno vyteče a měchy přijdou nazmar. Nové víno se dává do nových měchů, a tak se uchová obojí."

„Tehdy k němu přišli Janovi učedníci.“ Kdy to bylo? Co tomu předcházelo? Ježíšovi se předtím podařilo oslovit celníka Matouše, který byl u lidí neoblíbený, protože vybíral nehorázné poplatky za průchod kolem jeho celnice. Lidé se snažili jeho celnici obloukem vyhnout, ale Ježíš zamířil rovnou k němu a zavolal na něj: „Pojď za mnou!“ A světe div se, Matouš vstal, a šel za ním. Pozval ho Ježíš do kostela? Ne. Šli spolu do hospody. Tam, kde vysedávalo u jídla a pití mnoho celníků a jiných štamgastů. Když to viděli zbožní farizeové, vmetli jeho učedníkům: „Jak je možné, že ten váš Mistr a Učitel chodí do hospody a tam jí a pije s takovou sebrankou? Jak to, že se paktuje s takovými neznabohy? Učedníci možná byli zaskočení a nevěděli, co na to říct, ale naštěstí to Ježíš uslyšel a odpověděl za ně: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní! Aby vás nebylo, když prokážete trochu milosrdenství! Víra není jen o přinášení obětí. Víra je radost z Božího království. Nejsme tu od toho, abychom byli spokojeni ve své bublině, ale abychom vycházeli za těmi, kteří jsou jinde a mají to jinak.“

To byla tenkrát pro zbožné lidi úplně nová myšlenka. Oni měli tendenci se spíše izolovat a uzavírali se do svých zbožných ghett. Esejci, farizeové nebo třeba učedníci Jana Křtitele. Ti všichni se snažili žít zbožně, vyhýbali se světským radovánkám a za výraz pravé zbožnosti považovali asketický život. Právě učedníci Jana Křtitele byli Ježíšovým chováním zmateni. Jan vyzýval lidi k pokání, jehož projevem byl zvláště půst. A Ježíš se přece také nechal od Jana pokřtít. Jak to, že nyní nevede asketický život, nepostí se ani on ani jeho učedníci, ale vysedávají s celníky a hříšníky v hospodě, kde vesele jedí a pijí? A tak i oni přišli za Ježíšem a ptali se: „Jak to, že my a farizeové se postíme, ale tvoji učedníci se nepostí?“ Necháпали tu novou Ježíšovu zbožnost a nevěděli, co si o tom mají myslet. Měli za to, že pravá zbožnost se projevuje tak, jak byli vždycky zvyklí a jak to viděli kolem sebe: Že pobožný člověk je vážný, neustále se postí, a tváří se pokud možno zasmušile. Ale Ježíš jim na to řekl: Ta vaše zbožnost, to je jako byste byli pořád na pohřbu. Vždyť to je až morbidní. My se s mými učedníky radujeme, že jsme spolu. Svoji zbožnost prožíváme jako svatbu. A co se dělá na svatbě? No přece jí, pije, zpívá, tančí a jsme veselí. Samozřejmě, až přijdou dny, kdy budou prožívat osamění, kdy budou cítit smutek, tak se budou třeba i postit. Ale teď to tak nemají. Tak proč by se do toho měli nutit? Mají se snad postit proto, že se to tak dělá, že je to tak zvykem, že to tak dělají ostatní? Tím by půst úplně vyprázdnili. K půstu je potřeba mít důvod a ne, že se to tak přece vždycky dělalo. Víra je věc živá, to není zvyk, který je jako železná košile. Jednou se postíme a podruhé se zase radujeme a jsme veselí. Tak je to normální. A ne, že když vejdu do kostela, tak mi okamžitě zmrzne úsměv na rtech, protože tam se mám chovat jako na pohřbu.

Víra je jako víno. Mladá víra je živá a nejde ji spoutat do ztvrdlých liturgických forem. Jasně, že se to bude spolu bít. Stará víra, ta je jako staré víno. Je vyžralá, zklidněná, se svým ztvrdlým měchem srovnaná a chuťově má jistě navrch. Ale totéž nemůžete chtít po víře mladé.

Když se ji snažíte vměstnat do starých měchů, to nemůže dopadnout dobře. „Mladé víno se nedává do starých měchů, jinak se měchy roztrhnou, víno vyteče a měchy přijdou nazmar. Nové víno se dává do nových měchů, a tak se uchová obojí.“

Jenže my často děláme právě to, co Ježíš kritizuje. On jednou dokonce řekl farizeům: „Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho novověrce; a když ho získáte, učiníte z něho syna pekla, dvakrát horšího, než jste sami.“ Jinými slovy, nacpete ho do té své formy, předěláte ho k obrazu svému, a pak jste spokojení, jak jste ho zkrotili. A jak jste z něj udělali poslušnou ovečku, která nemusí nutně věřit či být živá, hlavně když platí salár. A to je to pokrytectví. To není žádné pozvání k víře. To je získání člověka pro církev, ale ne pro Krista. Naším zájmem má být přece, zda lidé věří, nikoliv zda platí. Bůh nechce, aby lidé přinášeli oběti, ale aby byli k sobě milosrdní. Proto Ježíš říká: Jděte a učte se, co to je: `Milosrdenství chci, a ne oběť`. Víra nesmí lidi zotročovat, ale osvobozovat. Nesmí svazovat, ale rozvazovat. V tom má církev bohužel obrovskou moc. Může lidem pomáhat přijít ke Kristu, ale také jim v přístupu ke Kristu bránit. Jestli církev lidi svazuje nebo rozvazuje, má dopad na jejich vztah ke Kristu. Proto Ježíš říká: „Cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.“ To je obrovská moc církve, která je stejně užitečná jako nebezpečná. Podle nás si lidé činí obraz o víře v Boha. Proto nemůžeme druhé přetvářet k obrazu svému, ale je třeba jim poskytovat dostatek svobodného prostoru, aby si našli svoji cestu k Bohu, a aby si je Bůh proměňoval k obrazu Božímu.

Ježíš je nám vzorem a učitelem této křesťanské svobody. Žiju-li v jeho svobodě, pak až se mě někdo zeptá, proč se nepostím, když je postní období, tak řeknu, že nemám důvod se postit, protože mám zrovna teď radost. Ale to neznamená, že se nebudu postit nikdy. Až mi bude smutno, tak se možná budu i postit. Moje víra prostě reaguje na aktuální situaci. Víra není dogma. Je jako živé víno, které kvasí a potřebuje kolem sebe prostor. Ano, ustálené víno má už leccos za sebou a vyhovuje mu pevný starý měch. Nebo, slovy českého přísloví: Starého psa novým kouskům nenaučíš. Ale stejně tak nemůžeš kousky starého psa chtít po psovi novém.

Modlitba: *Pane Ježíši, ty jsi vnesl do světa novou radost. Je to radost evangelia, radost z dobré zprávy o tom, že Boží království je otevřeno všem. Nedovol, abychom lidem království nebeské zavírali a zabraňovali těm, kdo chtějí vejít. Kéž následujeme tvého příkladu a radujeme se s ostatními bráshníky, že je miluješ a přijímáš. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty máš radost pokaždé, když někdo hledá víru, lásku a naději a nalézá Boha. Ty máš pro každého pochopení a nasloucháš mu. Naslouchej, prosíme, i našim prosbám za tento svět. Prosíme tě za ty, kterým se nedostalo lásky a kteří si nesou životem trauma z lidské nenávisti, z násilí a krutosti. Modlíme se za všechny ty, kdo prožili ve svém životě ponížení, odmítání, posměch a křivdu. Prosíme zastaň se utlačovaných, slabých a bezmocných. Modlíme se za ty, kdo žijí ve válkou zmítané Ukrajině, prosíme za spravedlivý mír. Modlíme se za ty, kdo byli v dětství zneužívání, nemilovaní a trpěli násilí. Obejmi je svou pravou láskou. Modlíme se za ty, které život poslal na scesti, za ty, kdo nevidí dobrou perspektivu života, prosíme naved' je dobrým směrem a dodej jim odvahu ke změně. Pane, ty svým Duchem proměňuješ lidská srdce, lidské cesty a cíle. Kéž i my najdeme cestu ke svým bližním skrze odpuštění, snášenlivost a lásku. Vždyt' jsme všichni děti téhož nebeského Otce. Amen.*